

Γιωργος Μπουδανοπουλος

ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Αυτό που ονομάζεται Ζωγραφική στην Ελλάδα σήμερα είναι μια τόσο θλιβερή υποθεση που δεν θα θέλαμε να την κουδεντιάσουμε καθόλου. Θα μιλήσουμε για την απουσία Ζωγραφικής, ένα ζήτημα πολύ πιο χαριτωμένο.

Δεν υπάρχει ζωγραφική αφού δεν υπάρχει κινητρο. Η Ζωγραφική, όπως και κάθε άλλη μορφή τέχνης, πηγαίνει από μια βάθεια και φυσική ανάγκη του ανθρώπου να διατηρήσει τον ερωτισμό του, δηλαδή την αισθαντικότητα του και την ικανότητα του να ενώνεται παλμικά με τον κόσμο. Οι Τέχνες γενικά είναι ευφείς και χαρούμενοι μηχανισμοί του ανθρώπου με μοναδικό σκοπό την διατήρηση της ερωτικής παλμικότητας. Ο άνθρωπος θέλει να μπορεί να λικνίζεται ηδονικά σαν το παιδί και σκαρώνει αρμονίες και ρυθμούς κατ'εικόνα και ομοίωση του ερωτα. Ο πραγματικός ζωγράφος είναι ποτισμένος από τη θεία αφέλεια να πιστεύει ότι οι θεατές του καταλαβαίνουν κι αυτοί παιδικά (δηλαδή ολοκληρωτικά και παιχνιδιάρικα) την μαγική ιδιότητα της Τέχνης να προκαλεί ευεξία. Μέσα σ' αυτή την ευαίσθητη σχέση εμπιστοσύνης ζωγράφου και κοινού έχουν γινει θαυμαστικά πράγματα για τα οποία κανείς δεν καθήσε ποτέ να βρει λογικές εξηγήσεις. Σκεφτείτε τους θεατές της Ζωγραφικής στη Μονη Δαφνίου: Εμπαιναν μέσα στην εκκλησία κι έβλεπαν τον Χριστό που μπαινει στα Ιεροσόλυμα πάνω στο γαϊδουράκι που δεν πατάει με κανένα ποδι στο έδαφος και κανείς δεν είχε ποτέ καμία αντίρρηση. Βλέπετε, το γαϊδουράκι αυτό προκαλούσε υπεροχούς παλμούς και αυτό ήταν αρκετό για όλους. Ή αυτές οι απεικονίσεις των αγγέλων, νέων δηλαδή πολύ όμορφων, κατι ανάμεσα σε αγόρι και κορίτσι, με φτερά. Ποτέ δεν έγινε συζήτηση ούτε για το φύλο των νέων αυτών ούτε για τα φτερά τους. Μόνο οι θεολόγοι καθόνταν να κουδεντιάσουν τετια άχαρα ζητήματα, γιατί είχανε λογικά ερωτηματικά, μιας και οι θεολόγοι και οι φιλόσοφοι ήτανε από τότε τα πρόσωπα με τις πιο μεγάλες ερωτικές δυσκολίες.

Οι σημερινοί ζωγράφοι μοιάζει να είναι κατ'ευθείαν απογονοί εκείνων των θεολόγων, θλιβεροί, δυστροποί και προβληματισμένοι. Και τους βοηθάνε να ξεχάσουν το αληθινό κινητρο της ζωγραφικής πλήθος άλλων ανικανών, γκαλερίστες, εκδότες, δασκαλοί και πελάτες με στραγγισμένο αίσθημα και πολλά χρήματα. Μεταξύ τους η ζημία θεωρείται γεγονός φυσικό και το θλιβερό παιχνίδι τους είναι το κυνήγι της μεγάλης αποζημίωσης.

Και για να αισιοδοξήσουμε: Θάρθει καιρός που όλοι αυτοί οι σοβαροί κυριοί θα μείνουν ανεργοί. Μέρα με τη μέρα η ιστορία του Βαν Γκογκ γίνεται όλο και πιο υποπτη. Νέα παιδιά ανακαλύπτουν συνεχώς και πιο καθαρά παρομοίες εκδοτικές σκευωρίες και αποστρεφονται την σπουδαιότητα αρρωστών προτύπων.

Η Ζωγραφική θα ξαναγίνει το ωραίο απλό παιχνίδι που ήτανε πάντα. Δεν ξέρουμε ποτέ, γιατί σ' αυτά τα πράγματα δεν υπάρχει χρόνος. Χρόνος υπάρχει στην Ιστορία της Τέχνης που θαπρεπε να μετονομαστεί σε «Εγχειρίδιο απονεκρώσης των αισθημάτων».

Στο μεταξύ η Ζωγραφική στην Ελλάδα είναι αυτή που είναι και μεις παίζουμε.